

—❁—
ตอนที่ 1
 —❁—

“ไม่ได้เด็ดขาด!” เสียงยืนยันหนักแน่นของ ‘นับหนึ่ง’ ดังขึ้นกับ
 คู่สนทนาในหุโทรศัพท์ เขาถอนหายใจเอือกใหญ่อย่างหนักใจไม่น้อยเมื่อได้รู้
 ข่าวร้ายที่ตัวเองกำลังจะต้องเผชิญ

“เฮ้ย...แล้วแกจะทำยังไง ? แกจะหนึ่งงานแต่งงานอย่างนั้นนะหรือ
 ไอ้นับหนึ่ง นั่นเท่ากับว่าแกเนรคุณพ่อแม่ของแกเลยนะโว้ย การแต่งงานของ
 แกนะ มันมีค่าเท่ากับธุรกิจพันล้านเลยนะ” ปลายสายเอ่ยเตือนด้วยความ
 หวังดี แม้จะรู้ว่าการมัดมือชกให้เพื่อนรักของเขาแต่งงานกับใครหน้าไหน
 ไม่รู้นั้น ไม่ใช่เรื่องที่เข้าท่า แต่เมื่อเล็งเห็นถึงตัวเงินที่จะได้รับจากการร่วม
 ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นเงินนับพันล้านบาทแล้ว เขาก็อดที่จะกลืนน้ำลาย
 เอือกใหญ่ด้วยความเสียดายแทนไม่ได้

“ใครอยากแต่งงานก็แต่งงานไปสิ แต่ที่แน่ๆ ฉันไม่ยอมปีากับม้าแน่ๆ นี่มัน
 ยุคสมัยไหนแล้ววะไอ้ณัฐ เค้าน่าจะเลิกคิดวิธีการคลุมถุงชนได้แล้ว ส่งฉันไป
 เรียนถึงเมืองนอกเมืองนา แต่กลับมาใช้ชีวิต้าสมัยกับฉัน ฉันรับไม่ได้วะ”
 ชายหนุ่มกล่าวอย่างหัวเสียในขณะที่กำลังขับรถวนหาที่จอดในลานจอดรถ
 ของซูเปอร์มาร์เก็ตชื่อดัง

“มันก็ใช่ เอะๆ ตามใจไว้ย เถียงแกไปก็ไม่มีประโยชน์ แล้วนี่จะเอา
ยังไงต่อ?” เพื่อนรักเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง นับหนึ่งขมวดคืออย่างเครียดๆ
นั่นสิ...เขาจะจัดการกับชีวิตที่ยุ่งเหยิงของตัวเองตอนนี้ยังงี้ดี

“ถ้าฉันจะหนีออกจากบ้านแล้วไปอยู่กับแกได้ไหมวะ?”

“เอ่อ...” ณิชฐ์อึกอักเล็กน้อยอย่างลำบากใจ คอนโดฯ ที่เขาเช่าอยู่
มันก็แคบอย่างกับรังหนู ที่สำคัญงานการของเขาก็กังไม่มีเป็นหลักเป็นแหล่ง
ตอนนี้ก็ทำได้แค่เพียงรับออเดอร์ทำขนมตามสั่งในอินเทอร์เน็ตประทังชีวิตไป
วันๆ เท่านั้น

“อันที่จริงมันก็ได้นะ แต่แกก็เคยมาคอนโดฯ ฉะนั้นหา ทั้งแคบทั้งเล็ก
มีหน้าซำมีแต่เครื่องทำขนมเต็มไปหมด แต่ฉันคนเดียวยังจะซุกหัวนอนแทบ
ไม่ได้” ปลายสายไม่ได้ปฏิเสธเสียทีเดียว แต่อ้างถึงเหตุผลที่เป็นจริงให้นับหนึ่ง
คิดตาม

ก็จริงอย่างที่ณิชฐ์ว่า...ห้องของณิชฐ์เล็กจนแทบไม่มีทางเดิน นั่นเพราะ
ชายหนุ่มขอนุภรณ์ทำขนมกลับมาจากฝรั่งเศสด้วยความเสียดายจนแทบจะ
ล้มทับตัวตายแหล่ไม่ตายแหล่ มีหน้าซำไปสมัครงานที่โรงแรมไหนก็ถูกปฏิเสธ
นั่นเพราะไม่เชื่อว่าฝีมือคนไทยนะหรือ จะไปสู้ฝีมือเชฟฝรั่งเศสตัวจริงได้

ดูถูกกันไปเถอะ...แล้วสักวันจะให้ไอ้ณิชฐ์โชว์ฝีมือให้ดู!

“เอาไว้ฉันไปนอนคิดก่อนแล้วกันว่าทำยังไง เอะ...แล้วตอนบ่ายที่
แกจะให้ฉันไปช่วยขนขนมไปส่งงานลูกค้า แกยังจะใช้บริการฉันหรือเปล่า?”

“ใช้สิวะ มารับให้ตรงเวลาด้วยละ”

“โอเค งั้นเดี๋ยวบ่ายสามเจอกัน แค่นี้ก่อนนะไอ้ณิชฐ์” นับหนึ่งวางสาย
กำลังจะเลี้ยวรถเข้าที่จอด แต่แล้วก็มีรถมินิคูเปอร์สีเหลืองแบร็ต ปาดหน้า
เข้าไปจอดแทนอย่างไม่มีมารยาท ชายหนุ่มหัวเสียทันที...เห็นอยู่ว่าเขาเปิด
ไฟเลี้ยวจะเข้าไปจอด ยังมีหน้าแทรกเข้ามาได้!

ไม่คิดเปล่า....นับหนึ่งลงมาจากรถทันที

‘ขนมถ้วย’ เดินลงจากรถของเธออย่างเร่งรีบ หญิงสาวแต่งตัวด้วย
กระโปรงสั้นजू สวมแว่นกันแดดของชาแนลสีขาวยอันใหญ่ปิดใบหน้าเกือบมิด
เธอดูไม่ได้สนใจนับหนึ่งที่ยืนจ้องเขม็งตรงมายังเธออย่างเอาเรื่องเพราะมี
แต่คุยโทรศัพท์อย่างออกรสออกชาติกับปลายสาย

“ไม่มีทาง ฉันไม่มีทางแต่งงานกับใครหน้าไหนก็ไม่รู้หรอก พ่อจะหัวโบราณ!” หญิงสาวเบ้ปาก กำลังจะเดินเลี้ยวจากบันไดหนึ่งที่ยื่นขวางทางอยู่ แต่ชายหนุ่มรีบเดินไปขวางหน้าอีกครั้งพร้อมทั้งเอ่ยเรียก

“นี่คุณ...คิดจะหนีกันง่าย ๆ แบบนี้นะหรือ ?”

“แบบนี้แหละ...” ขนมห้วยมองหน้านับหนึ่งแล้วเอามือล้วงลงในกระเป๋าใบหูของตัวเอง เหมือนกำลังควานหาอะไรสักอย่างในขณะที่ปากก็กำลังคุยโทรศัพท์ต่อ “ที่สำคัญ ฉันมีพีทอยู่ที่คน อีกแค่เดือนเดียวพีทก็จะกลับมาเมืองไทยแล้ว แล้วฉันก็จะพาพีทไปแนะนำให้คุณรู้จัก เชื่อได้เลยว่าพ่อต้องชอบพีทเหมือนที่ฉันชอบ อู๋...แบบนี้จะขายตาล ขนมห้วยบอกกับปลายสายเมื่อมือควานไปเจอสิ่งที่เธอต้องการแล้ว หญิงสาวล้วงเศษเหรียญจากกระเป๋าแบรนต์เนมขึ้นมายื่นให้กับนับหนึ่งทันที “มีเศษเงินอยู่แค่นี้แหละ”

นับหนึ่งอึ้ง รู้สึกเหมือนโดนกระโดดถีบหน้าอย่างแรง นี่สภาพของเขา ดูเหมือนขอทานขนาดนั้นเลยหรือ ยายบ้านี้ถึงมายื่นเศษเงินกันกระเป่าให้เขา!

“อ้าว...รับไปสิ ฉันรีบนะ” ไม่พูดเปล่า ขนมห้วยจับเศษเงินในมือของตัวเองยัดลงในมือของนับหนึ่งอย่างเร่งรีบเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ก่อนจะพูดโทรศัพท์ต่อไม่ให้ขาดตอน “ฮัลโหล...ขายตาล เรียบร้อยแล้ว...ไม่มีอะไรหรอก มีขอทานมาขอเงินนะ เลยควานหาเศษเงินให้ เมื่อกี้ฉันพูดถึงไหนนะ อ้อ...ถึงเรื่องของพีทใช่ไหม” ขนมห้วยเดินไปคุยโทรศัพท์ไป ปลอบให้นับหนึ่งยื่นทำหน้าที่เหวอ มองเศษเงินในมืออย่างมึนงง จะอ้าปากต่อว่าหญิงสาวก็สายไปเสียแล้วเมื่อเธอเดินหายเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ต

“ยายบ้าเอ๊ย!” ชายหนุ่มสอพลอขึ้นมาอย่างหัวเสีย ก่อนจะเดินไปขึ้นรถของตัวเองแล้ววนหาที่จอดรถใหม่ซึ่งต้องใช้เวลาร่วมสิบห้า นาที เพราะยายนั่นคนเดียว!

นับหนึ่งจัดการล้อกรวดแล้วเดินตรงมาที่หน้าประตูทางเข้าซูเปอร์มาร์เก็ต สายตาของชายหนุ่มสังเกตเห็นตู้รับบริจาคช่วยเหลือเด็กผู้พิการซ้ำซ้อน เขาจึงเอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง หยิบเอาเศษเหรียญที่ขนมห้วยให้เขาขึ้นมาหยอดใส่ลงไปใต้นั้นพลางนึกถึงหน้าของหญิงสาวตัวสวบ เจ้าพระคุณ...ขออย่าได้เจอได้อีกเลย เพียง!

ชายหนุ่มกำลังจะเดินเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ต แต่เหมือนมีอะไรดลใจ

ให้เขาหันกลับไปมองที่ลานจอดรถอีกครั้งหนึ่ง นับหนึ่งเห็นชายหนุ่มไม่น่าไว้ใจ สองคนกำลังด้อมๆ มองๆ ที่รถมินิคูเปอร์ของชนมด้วยอยู่อย่างมีพิรุณ พวกเขาเป็นใครกัน ? ในเมื่อเขาเห็นหญิงสาวเดินทางมาคนเดียว หรือว่า...ขโมย!

จิตใต้สำนึกของพลเมืองดีกำเริบทันที ชายหนุ่มเดินตรงดิ่งไปทางชายหนุ่มสองคนนั้นอย่างไม่รอช้า พร้อมทั้งตะโกนถามเสียงดังลั่นจนสองคนนั้นสะดุ้งโหยง “เฮ้ย...ทำอะไรนะ ?”

เมื่อได้ยินเสียงคนตะคอกไล่ ทั้งสองจึงรีบวิ่งหนีออกไปทันทีเพราะนึกว่าเจ้าของรถมาเห็นเข้า นับหนึ่งรีบตะโกนเรียกยามให้ตามจับโจรทั้งสองคนนั้น แม้จะรู้ว่าคงวิ่งไล่จับไม่ทัน แต่อย่างน้อยการแสดงตัวว่ามีคนรู้เห็นถึงพฤติกรรมอันไม่สมควร คงจะไม่ให้พวกมันกล้ากลับมาทำแบบนี้อีกนาน

“โจรจัดรถครับ! วิ่งไปทางโน้นแล้ว ช่วยจับด้วยครับ” นับหนึ่งยิ้มกริ่มอดที่จะภูมิใจเสียไม่ได้ที่ทำความดีและเป็นประโยชน์ต่อสังคม ก่อนจะนึกขึ้นได้จึงรีบเปิดประตูรถเข้าไปดูความเสียหายที่เกิดขึ้น เช่น อาจมีรอยงัดแงะหรือทรัพย์สินถูกรื้อค้น ซึ่งบางทีอาจต้องเรียกตำรวจมาถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐาน

แต่แล้วนับหนึ่งกลับพบว่า...ทุกอย่างเรียบร้อย!

ไม่มีรอยงัดแงะ ไม่มีการรื้อค้น มีเพียงกุญแจรถที่เสียบคาไว้เท่านั้น ให้ตายสิ! ยายบ้านี้จอดรถยังไงไม่ลืกรถ แถมยังทิ้งกุญแจไว้ให้พวกโจรขับออกไปได้ง่ายๆ อีก นึกในบุญจะมารับบริจาครถมินิคูเปอร์คันละเป็นล้านให้พวกขโมยหรือยังไงแม่คุณ!

อีกทางด้านหนึ่ง ชนมด้วยกำลังหอบข้าวของพระรุจพระรังเดินตรงมาที่รถของตัวเอง พอเห็นว่านับหนึ่งเปิดประตูรถของเธอแล้วเอาหัวมุดเข้าไปนั้น ก็รีบร้องโวยวาย ฟุ่งตรงเข้าไปตบตีชายหนุ่มอย่างไม่ยั้งมือ ข้าวของที่ซื้อมาถูกใช้ระดมพาดลงที่หลังของเขาอย่างแรงจนนับหนึ่งร้องโอดโอย

“ช่วยด้วยค่ะ ขโมย! ขโมยมาขโมยรถค่ะ”

“โอ๊ย! ผมไม่ใช่ขโมยนะ” นับหนึ่งร้องลั่น จะถอยหลังออกมาจากตัวรถแต่ชนมด้วยพยายามจะปิดประตู ทำให้ประตูรถหนีบตัวของชายหนุ่มไว้ไม่ให้หนีไปได้ ปากของหญิงสาวก็ร้องตะโกนให้ช่วยจนคนแถวนั้นกับยามสามนายวิ่งหน้าตื่นเข้ามา

“เกิดอะไรขึ้นครับคุณผู้หญิง ?” ยามคนหนึ่งเอ่ยถาม

“ขโมยค่ะ มันมางัดรถของฉัน ตีที่ฉันมาทันเลยจับมันไว้ได้ โทรเรียกดตำรวจเลยคะ จับเข้าคุกเสียให้เช็ด” ขนมห้วยรีบยื่นปากฟ่องขณะที่ยังพยายามดันประตูให้หนีบร่างของนับหนึ่งไว้ ยามกำลังจะวิ่งออกไปตามตำรวจแต่ชายหนุ่มร้องห้ามไว้เสียก่อน

“อើ! บอกว่าไม่ใช่ขโมย ให้ผมพุดบ้างสิคุณ” นับหนึ่งโวยบ้าง

“อย่าไปฟังมันคะ พวกผู้ร้ายปากแข็ง!”

นับหนึ่งเหลืออด รวบรวมกำลังจากสะโพกของตัวเองแล้วดันบานประตูรถออกอย่างแรงจนประตูรถกระแทกร่างของขนมห้วยรีบจนล้มหน้าคว่ำหญิงสาวร้องกรี๊ดๆ กลัวตั้งที่ไปทำมาขาย โชคดีที่มันยังอยู่ในสภาพเดิม!

“ไอ้บ้า! ฉันจะแจ้งตำรวจว่านายทำร้ายร่างกายฉันอีกหนึ่งข้อหา!” หญิงสาวร้องโวยวายก่อนจะลุกขึ้นปัดแข้งปัดขาที่เลอะฝุ่นออก เมื่อได้เห็นหน้าของโจรขโมยรถชัดเจนนมนด้วยก็ตาโตจำได้ทันที “นายนี่เอง! ขอทานที่มาขอเงินฉันเมื่อกี้ี่นี่นา ทำไม ฉันให้เงินเป็นเศษเหรียญแค่นี้นายต้องโกรธเคืองถึงขนาดจะมางัดรถฉันเลยหรอ”

“นี่คุณ จะพุดจะจาอะไรก็ให้มันดีๆ หน่อย ผมไม่ใช่ขอทาน คุณนะเข้าใจผิดไปเอง ที่ผมลงไปขางทางคุณเพราะคุณมาแย่งที่จอดรถผมหน้าตาเฉย ยังไม่ทันจะได้ต่อว่า คุณก็มายัดเงินให้ผม พอผมจะคืนเงินให้คุณ คุณก็เดินเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ตแล้ว ที่สำคัญผมไม่ใช่โจรขโมยรถด้วย” พุดจบประโยค นับหนึ่งก็ชุกุญแจรถยนต์ของหญิงสาวขึ้น ขนมห้วยรีบตาโตด้วยความตกใจ

“นี่นายแอบล้วงกระเป๋าฉันแล้วเอากุญแจรถมาด้วยหรอ ร้ายกาจมาก! คุณยามจับมันเลยคะ จับมันส่งตำรวจเลย” ขนมห้วยรีบยื่นสติความในสิ่งที่นับหนึ่งพุดไปผิดทิศผิดทางจนเรื่องซักจะเลยเถิดไปกันใหญ่

“จะบ้าหรือยัง ใครจะไปล้วงกระเป๋าคุณได้ในเมื่อผมยังไม่ได้เดินเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ตเลยด้วยซ้ำ ไม่เชื่อไปเช็คจากกล้องวงจรปิดเลยก็ได้ คุณนั่นแหละ ลืมกุญแจไว้ที่รถแถมยังไม่ล็อกประตูอีก สะเพว่แล้วยังมาใส่ความคนอื่น ไปนึกดูดีๆ สิคุณ” ถึงคราวที่นับหนึ่งจะโวยขึ้นมาบ้าง ขนมห้วยรีบกำลังจะอ้าปากเถียง แต่พอมานึกๆ ดูอีกที...จะว่าไปเธอก็ลืมเอากุญแจออกมาจากรถจริงๆ เพราะมัวแต่คุยโทรศัพท์กับลูกตาลจนเพลิน “เงียบเลย...นี่ออก

แล้วใช่ไหม ?”

“อะไร ? พุดอะไรของนาย ฉันไม่มีอะไรจะพุดด้วยแล้ว ถอยไป! ฉันรีบ” ขนมห้วยแกไปอย่างหน้าด้านๆ เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าตัวเองเป็นฝ่ายผิดเต็มประตู

“เดี๋ยวสิ ไม่คิดจะขอโทษผมหน่อยเลยหรือคุณ”

“ทำไมฉันต้องขอโทษ ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดนะ ถอยไป เอ๊ะ...บอกให้ถอย!” หญิงสาวแผลงเสียงใส่กลับเกือบลบความผิดของตัวเอง ขณะที่นับหนึ่งทำท่ายียวนกวนประสาท เขาหัวเราะหึหึในลำคอเมื่อเห็นท่าทีของขนมห้วยแกที่ดูลึกลึกลับเหมือนว่าอยากจะไปจากตรงนั้นเสียให้ได้ในตอนนี้อย่างไรก็ตาม มุ่งดูเหตุการณ์นั้นเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และที่สำคัญส่วนใหญ่ต่างพากันซุบซิบว่าขนมห้วยแกเป็นฝ่ายผิดแล้วไม่ยอมรับผิด “จะถอยไหม ?”

“ไม่ถอย จนกว่าคุณขอโทษผมต่อหน้าทุกคนก่อน”

“ได้...” น้ำเสียงของขนมห้วยแกยิ้มเกรียมนจนน่าสะพรึง หญิงสาวจ้องหน้าของนับหนึ่งแล้วยิ้มก่อนจะกล่าวขอโทษด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก “ขอโทษนะ” พุดเพียงแค่นั้นหญิงสาวก็กระแทกสนับสูงลงไปทีท่าของนับหนึ่งอย่างแรงจนชายหนุ่มกระโดดเหวี่ยงๆ ด้วยความเจ็บปวด ขนมห้วยแกอึ้งจ้องหวนั้นรีบขึ้นรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

นับหนึ่งทำได้แค่เข้าไปที่รถของหญิงสาว หน้าของเขาบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บแสบ แม้แต่จะร้องออกมายังร้องไม่ออก...

อย่าให้เจออีกนะยายบ้า ไม่อย่างนั้นเธอกับฉันได้เห็นตึกกันแน่!

ออเดอ์จากอินเทอร์เน็ตวันนี้ทำให้ ‘ณัฐ’ ยิ้มหน้าบานเป็นจานเชิงจะไม่ให้เขาดีใจได้อย่างไร ตั้งแต่เรียนจบทางด้านทำขนมมาจากฝรั่งเศส ยังไม่เคยรับออเดอ์ขนมทางอินเทอร์เน็ตเป็นร้อยชิ้นแบบนี้มาก่อน

แม้ฐานะทางครอบครัวของณัฐจะไม่ได้ร่ำรวยล้นฟ้า แต่ก็ไม่ได้ยากไร้หรือขัดสนมากมาย ถึงอย่างนั้นณัฐก็เลือกที่จะออกมาใช้ชีวิตเพียงลำพัง เพื่อพิสูจน์ให้พ่อเห็นว่าการทำงานขายนั้นสามารถทำเป็นอาชีพเลี้ยงตัวเขาและครอบครัวให้อยู่ได้ แม้จะยังไม่ใช่วันนี้ก็เถอะ

ชายหนุ่มผู้จัดการนำครีมโยเกิร์ตไปทาบบนเนื้อขนมปัง แล้วนำมา

ประกบกัน ก่อนจะหันไปหยิบบริบับินผ้าสีชมพูมาผูกขนมดาควอส(Dacquoise) ให้สวยงาม แล้วจัดเรียงใส่กระบะเหล็กให้เรียบร้อย เตรียมพร้อมสำหรับส่งให้ลูกค้าในตอนบ่ายที่หมู่บ้านสุดหรูย่านรามอินทรา เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ผนังจึงเดินผิวปากอารมณ์ดีแล้วคว้าผ้าขนหนูเข้าไปอาบน้ำเพราะอีกสักครู่เขาต้องเดินทางไปส่งขนมแล้ว

เช่นเดียวกับ ‘ลูกตาล’ หญิงสาวที่ร่ำเรียนจบมาทางบริหารฯ แต่กลับต้องมานั่งทำงานไทยขายกับ ‘นมหลวง’ ผู้เป็นนาย แม้ในใจจะไม่ใ้รักได้ชอบในงานด้านนี้ แต่บางครั้งชีวิตก็ไม่มีทางเลือกมากนัก ด้วยความใกล้ชิดและสนิทสนมกับยายมาตั้งแต่เด็กเพราะผู้เป็นแม่เสียชีวิตตั้งแต่เธออายุได้เพียงเจ็ดขวบ ทำให้ลูกตาลซึมซับกรรมวิธีการทำขนมไทยจากผู้เป็นยายมาอย่างไม่รู้ตัว แม้ปากจะบอกว่าไม่ยากทำ แต่พอเห็นคนอื่นทำขนมไม่ร่อยถูกใจก็มักจะต้องลงมือเองเสียทุกครั้ง

หญิงสาวกับนมหลวงรับทำขนมไทยส่งร้านขนมดังๆ แถวเกาะเกี๊ต ด้วยเพราะไม่มีเงินทุนมากพอที่จะเปิดร้านเป็นของตัวเอง จึงต้องยอมให้รหัสมือของนมหลวงถูกร้านค้าใหญ่ เอาสต็อกเกอร์ชื่อคนอื่นมาแปะแล้วอ้างว่าผลิตเองขายเอง จะทำอย่างไรได้... หากมีวแต่หยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีก็คงไม่มีเงินกินเงินใช้มิหนำซ้ำ ‘ตะไก่’ น้องชายของลูกตาลเองก็กำลังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยชั้นปีที่สี่แล้ว ยังต้องใช้เงินอีกมากกว่าเตียวว่าตะไก่จะเรียนจบ หญิงสาวจึงดิ้นรนทุกวิถีทางที่จะหาเงินมาจุนเจือทางบ้าน และไม่รังเกียจที่จะทิ้งใบปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งของคณะบริหารธุรกิจมานั่งหน้าม้นอยู่ในครัวเพื่อทำขนมไทยขาย

วันนี้มือเอเตอร์จากลูกค้าเจ้าประจำที่รู้ว่าแหล่งขนมไทยโบราณจริงๆ อยู่ที่ไหน มาสั่งขนมกระเช้าสีดาไว้ร่วมสองร้อยชิ้น แม้กรรมวิธีจะยุ่งยากแต่เธอก็เต็มใจทำให้อย่างที่สุ่ด

หญิงสาวจัดการตักมะพร้าวที่หนักขุดฝอยที่คลุกกับน้ำเชื่อมมาตักใส่ในกระเช้าขนาดกะทัดรัด ซึ่งทำมาจากแป้งสาลีกับน้ำมันพืชและไข่แดง นำมานวดรวมกันจนแห้ง ก่อนจะนำมากดลงพิมพ์แล้วเข้าเตาอบ สีสนของมะพร้าวที่ผสมสีจากธรรมชาติช่วยทำให้กระเช้าสีดาสวยงาม ยามนำมาเรียงกันหลายๆ สีก็ไม่ต่างจากสวนดอกไม้ขนาดย่อมๆ ที่งดงามเกินกว่าที่จะเป็นเพียงขนม

“ตาล...ไปอาบน้ำอาบทำได้แล้วลูก เดี่ยวต้องไปส่งขนมแล้วนี่ ทางนี้เดี๋ยวยายกับสาส์นจัดการเอง เหลืออีกไม่กี่กระเช้า” นมมวลหันไปบอก หลานสาวที่กำลังหันามันบรรจงตักมะพร้าวใส่ลงในกระเช้าอันกระจริดอย่าง บรรจง

“ใช่ค่ะคุณตาล รีบไปเถอะค่ะ เดี่ยวพี่สาส์นจัดให้ รับรองเลิศค่ะ” หญิงสาววัยราวสามสิบบอกพลางยิ้มแป้น เธอคือ ‘พี่สาส์น’ ลูกจ้างที่อยู่กับ นมมวลมาตั้งแต่เธอยังเด็ก ลูกตาลไม่เคยมองว่าพี่สาส์นเป็นลูกจ้าง แต่เธอ เคารพพี่สาส์นเป็นเหมือนญาติสนิทคนหนึ่ง

“งั้นตาลฝากด้วยนะค่ะพี่สาส์น” พุดจบหญิงสาวก็รีบวิ่งปร้อหายไป ในเรือนไทยสองชั้นที่ตั้งอยู่ข้างๆ เรือนครัวชั้นเดียวที่อยู่ติดกัน ผู้เป็นนายมอง แล้วยิ้ม ก่อนจะก้มหน้าก้มตาทำขนมต่อไป

ที่สนามหญ้าหน้าคฤหาสน์หลังงามเวลานี้กำลังมีคนงานหลายคน พากันช่วยยกโต๊ะและเก้าอี้มาจัดวางกันอย่างเป็นระเบียบ บนเวทีที่ถูกสร้าง ขึ้นมาอย่างเรียบง่ายเหล่าบรรดานักดนตรีต่างพากันตั้งเสียงเครื่องดนตรีของตัวเอง เตรียมที่จะให้ความสุขกับงานวันเกิดของลูกสาวเจ้าของบ้านที่จะมีอายุ ครบยี่สิบเอ็ดปีบริบูรณ์ในวันนี้ เธอชื่อ ‘คุณหนูนิหน่า’

หญิงสาวกำลังเดินวนอยู่ที่หน้าตู้เสื้อผ้าบานโตภายในห้องนอนพลาง ค่อยโทรศัพท์กับเพื่อนสาวอย่างออกรสออกชาติ ในขณะที่มือก็กำลังเลือกเสื้อผ้า ที่มีกลิ่นตู้เพื่อที่จะนำมาสวมใส่ในงานเย็นวันนี้

“ต้องมาให้ได้แน่แกล...ถ้าไม่มาฉันโกรธจริงๆ ด้วย โอเคนะแกล...เดี๋ยว ฉันแต่งตัวก่อน” นิหน่าพุดจบก็กวดวางสายก่อนจะโยนโทรศัพท์มือถือทิ้งลงบน เติง หญิงสาวปรายตามองเสื้อผ้าหลากสีสนแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่...ไม่มี ชูดไหนถูกใจเลย ว่าแต่ชูด्रेसสีฟ้าที่เพิ่งซื้อมาเมื่อวันก่อนหายไปไหน? หรือ แม่บ้านจะเอาไปซัก?

ไม่รอช้า นิหน่ารีบเปิดประตูห้องนอนของตัวเองออกไปแล้วตะโกน เรียกแม่บ้านเสียงดังลั่น แต่ไม่มีเสียงตอบรับ นั่นเพราะทุกคนกำลังสาละวน กับการจัดงานวันเกิดให้เจ้าหล่อนนั่นเอง สุดท้ายนิหน่าจึงต้องเดินลงมาจาก ชั้นบนของบ้านเพื่อไปตามหาตัวแม่บ้าน

“อ๊อ...คนใช้บ้านนี้หายหัวไปไหนกันหมด เรียกจนปากจะฉีกก็ไม่ขานรับ” หญิงสาวบ่นกระปอดกระแปดอย่างเบื่อหน่ายเต็มทน

อีกทางด้านหนึ่งของบ้าน รถเบนซ์คันหรูของนับหนึ่งแล่นเข้ามาจอดบริเวณภายในคฤหาสน์ของคุณหนูนิหน้า ชายหนุ่มเมงยหน้าขึ้นมองผ่านกระจกใสหน้ารถ แล้วหันมาเอ่ยถามณัฐที่กำลังเตรียมตัวจะลงไปยกขนมที่หลังรถของเพื่อนออกไปส่งให้ลูกค้า

“อ้อโห...ลูกค้าของแกนี่ไฮโซจริงๆ ว่าจะไฉนั๊ว”

“จะไฮโซหรือโลโซ ถ้ามีปัญญาจ่ายเงิน ฉันก็ทำให้ทั้งนั้นแหละ แกอย่าพูดมากเลย เปิดหลังรถสิ จะได้รีบขนขนมไปให้เค้า” ผู้เป็นเพื่อนออกคำสั่ง นับหนึ่งแยกเขี้ยวใส่...ใครเป็นเจ้าของรถกันแน่วะ!

“ครับเจ้านาย!”

ณัฐยกถาดขนมเข้าไปส่งให้ลูกค้าเองภายในงาน ปล่อยให้ับหนึ่งยืนรอรออยู่ที่รถแต่เพียงลำพัง ชายหนุ่มกำลังผิวปากอารมณ์ดี แต่แล้วขณะที่กำลังมองขนมไม่อยู่ก็ถึงกับต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงร้องเรียก...ไม่ใช่สิน่าจะเรียกว่าเสียงแผดร้องของใครสักคนดังขึ้น รวากับพร้อมที่จะฉีกอกคนที่เธอเรียกได้ทุกเมื่อหากได้พบหน้า

“นั่งส้ม! นั่งดาว! ไปมุดหัวอยู่ไหนกันหมด นี้อย่าให้เจอนะ จะเฉดหัวโล่อกให้หมดเลยนั่งพวกซี้เข้าบ้านนี้ มีอย่างที่ไหน ต้องให้เจ้านายวิ่งลงมาตามถึงหน้าบ้าน” หญิงสาวบ่นอย่างหัวเสียพร้อมทำหน้าที่กำลังจะหันหลังเดินไปอีกทาง แต่แล้วก็เหมือนมีอะไรตลใจให้เธอหันมามองทางหน้าบ้านตรงที่นับหนึ่งยืนแหงนอยู่ จากสีหน้าที่เคยบึ้งตึงกลับค่อยๆ คลายตัวออกเป็นตาโตราวกับตุ๊กตาบลาเยร์ ใบหน้าของเธอริบแสบสวยใสทันทีอย่างอัศจรรย์ ให้ตายสิ...นั่นใครกัน? หล่อมากๆ เลย!

ไม่ต้องรอให้ชายหนุ่มเดินเข้ามาหา นิหน้าเป็นฝ่ายเดินตรงมาทักทายแขกที่เข้ามาในรั้วคฤหาสน์ของเธอเสียเอง

“เออ...สวัสดิ์ค่ะ ไม่ทราบมาหาใครหรือคะ?” นิหน้าเอ่ยถามพลางมองชายหนุ่มตั้งแต่หัวจรดเท้า หล่อทั้งไกลทั้งไกลแบบนี้แหละ...ใช่เลย!

“คือ...ผมมาส่งเพื่อนนะครับ” นับหนึ่งตอบด้วยน้ำเสียงสุภาพ รู้สึกเก๋ๆ กังๆ อย่างบอกไม่ถูก

“เพื่อน...ใครเธอคะ ? บังเอิญนี่หน้าเป็นลูกสาวเจ้าของบ้านนี่นะค่ะ” หญิงสาวถือโอกาสแนะนำชื่อตัวเองเสียเลยในประโยคนั้นพลางส่งตาวหานให้ชายหนุ่มตรงหน้า

“อ้อ...สวัสดีครับ” นับหนึ่งรีบทักทายเมื่อรู้ว่านี่หน้าเป็นลูกสาวเจ้าของบ้าน ก่อนจะพูดต่อทันที “คือเพื่อนผม...ไฉนนี่นะครับ เอาขนมที่สั่งไว้มาส่ง ผมเลยมาเป็นเพื่อนนะครับ”

“ขนมเธอคะ ? สงสัยทางบริษัทออร์แกนิกส์ที่นี่หน้าจ้างมาจะเป็นคนสั่ง นำแปลกจังนะค่ะ ที่มีผู้ชายรับทำขนมด้วย” นี่หน้าแสวงหวัเราะระขณะที่คนฟังกลับทำได้แค้มันๆ “เข้าไปนั่งทานกาแฟรอในบ้านก่อนไหมคะคุณ...”

“ผม...นับหนึ่งครับ” ชายหนุ่มแนะนำตัวตามมารยาท อย่างน้อยผู้หญิงคนนี้ก็เป็นเจ้าของเงินที่จะจ่ายให้กับไฉนนี่เพื่อนรัก ผูกมิตรไว้ก็ไม่เสียหาย

“คะ เข้าไปทานกาแฟในบ้านก่อนไหมคะคุณนับหนึ่ง เดี่ยวนี่หน้าให้แม่บ้านจัดการให้” นี่หน้าทำท่าที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่พลางส่งสายตา เหมือนอยากจะสื่อความนัยให้ชายรูปงามได้รับรู้ว่าเธอกำลังสนใจในตัวเขาอยู่

“คงต้องขอตัวล่ะครับ เกรงใจคุณนี่หน้าเปล่าๆ เดี่ยวไฉนนี่ก็คงกลับมาแล้วล่ะครับ” นับหนึ่งรีบปฏิเสธอย่างทันควัน เพียงแค่มองสายตาของนี่หน้า เขาก็รู้แล้วว่าหญิงสาวคิดยังไง...น่ากลัวจริงๆ ผู้หญิงที่เริ่มทอดสะพานให้ผู้ชายก่อนเนี่ย

พูดไม่ทันขาดคำ ญี่ก็เดินลืวตรงมาหาเพื่อน เมื่อเห็นว่านับหนึ่งกำลังคุยกับสาวแปลกหน้าอยู่จึงจ้องหน้าเพื่อนแทนคำถาม ซึ่งก็ดูเหมือนกับว่านับหนึ่งจะเข้าใจดี เขารีบแนะนำให้ญี่รู้จักกับลูกสาวเจ้าของบ้าน

“ไฉนนี่...นี่คุณนี่หน้าลูกสาวเจ้าของบ้าน”

เมื่อญี่รู้ว่าหญิงสาววัยใสตรงหน้านั้นเป็นใครก็พลอยยกมือไหว้ทักๆ ที่ความจริงแล้วเขาอายุมากกว่านี่หน้าร่วม 6 ปี

“แล้วนี่ไฉนนี่...นักทำเบเกอรี่ฝีมือดีจากฝรั่งเศสครับ” นับหนึ่งแนะนำเพื่อนให้ดูดีเข้าไป เมื่อรสชาติของขนมถูกใจเจ้าของบ้านจะได้ไปช่วยโฆษณาต่อ นี่หน้ายิ้มหวานรับแล้วยกมือไหว้กลับอย่างรักษามารยาท...ถึงจะเป็นผู้ดี

แต่มารยาทก็ต้องดีด้วย แม้จะไม่ตลอดเวลา ก็เถอะ!

“เอาไว้คราวหน้าจะใช้บริการใหม่ นะคะ คุณณัฐกับคุณนับหนึ่ง แหม...น่ารักจัง ช่วยกันทำขนมขาย นี่ถ้าคนอื่นมาเห็นอาจเข้าใจผิดว่าเป็น คู่รักกันนะคะ” นินหน้าเอ่ยแซว ณัฐได้ยิ้มนิดหนึ่งก็ตาโต กำลังจะอ้าปากปฏิเสธ แต่นับหนึ่งรีบคล้อยแขนเพื่อนรักแล้วทำท่าอืออือขึ้นมาทันที

“แหม...คุณนินหน้านี่คุณเก่งนะครับ ผมกับไอ้ณัฐนี่ เราแอบคบกัน มาได้หลายปีแล้วครับ มาอยู่เมืองไทยได้ไม่กี่เดือน พวกเราต้องแอบแมนกัน ตลอด อีต้อดมาก ตอนอยู่ฝรั่งเศส ที่นั่นเค้าเห็นเรื่องแบบนี้เป็นเรื่องปกติ นะครับ จริงไหมจ๊ะที่รัก?” นับหนึ่งทำท่าอ้าวแตกทันที ณัฐทำท่าจะไม่เล่นด้วย แต่เพื่อนรักกลับกระซิบที่ข้างหูเบาๆ ด้วยน้ำเสียงโหดเหี้ยม “เล่นตามบทไป! ถ้าแกยังอยากให้เป็นสารตีชิบรตพาแกส่งขนมอีก”

ไม่มีทางเลือก ณัฐจึงจำเป็นต้องพยักหน้ารับพร้อมทั้งยิ้มแหยๆ ให้กับินหน้า หญิงสาวหน้าจ่อยไปเล็กน้อย แต่ก็ยังฝืนยิ้มตอบกลับ

“น่ารักดีนะคะ ดูเหมาะสมกันมากๆ ค่ะ”

“ขอบคุณครับ ถ้าอย่างนั้นผมกับไอ้ณัฐขอตัวก่อนนะครับ พอตีวันนี้ เรามีนัดต้องไปดินเนอร์ด้วยกัน ไว้ถ้ามีโอกาส เชิญคุณนินหน้าใช้บริการของเราใหม่ นะครับ” นับหนึ่งบอกพลางสะกิดให้ณัฐหยิบนามบัตรออกมา ณัฐรีบล้วงกระเป๋าสตางค์ หยิบนามบัตรที่เขาปรินท์เองอย่างง่ายๆ ส่งให้กับหญิงสาว เจ้าของบ้าน ก่อนจะกล่าวลาอีกครั้งแล้วพากันไปขึ้นรถของนับหนึ่งที่จอดไว้ ไม่ไกลอย่างรวดเร็ว

นินนามองตามรถเก๋งคันงามของคนทั้งคู่ที่กำลังแล่นออกจากรั้ว คฤหาสน์ของเธอแล้วยิ้มกริ่ม นึกว่าคนอย่างฉันจะเชื่อเหร่อว่าหลอๆ แมนๆ แบบคุณนับหนึ่งจะเป็นคู่เกย์กับคุณณัฐ ถึงจะเป็นจริง ฉันก็จะทำให้ลืมนรสไม่ไป เดียวกันแล้วหันมาแอมดอกไม้แรกแย้มอย่างฉันให้ได้... ไม่เชื่อก็คอยดู!

เสียงบ่นกระปอดกระแปดของลูกตาลดังตลอดทางตั้งแต่ต้องเปลี่ยน จากรถเก๋งมาขึ้นรถตุ๊กตุ๊กแทน เพราะรถมินิคูเปอร์ของขนมด้วยเกิดน้ำมันหมดลงกลางทางในเวลาที่กำลังรีบเร่ง

“แคะแคะ...ชิบรตภาษาอะไร ปล่อยให้ น้ำมันหมด นี่ไม่ได้ดูเกจวัด

น้ำมันบ้างเลยหรือ?” ลูกตาลหันไปจิกตาใส่เพื่อน ขณะที่มือก็กำลังประคอง กระดาษใส่ขนมกระเช้าสีดาหลากสี้อย่างหวงแหน วันนี้พิเศษตรงที่ขนมวางเย็บใบตองรองพื้นกระดาษอย่างสวยงามให้สมกับเป็นลูกค้าเจ้าประจำที่มักสั่งขนมไปจัดในงานต่างๆ

“ก็ฉันว่าจะแวะเติม แต่ดันไปมีเรื่องกับไอ้บ่าที่ไหนไม่รู้ หุดหิดเลย ลืมเรื่องเติมน้ำมันไปซะสนิท เอาน่า...นั่งตึกตึกนี่ก็ดูดีนะแถม เหมือนแม่คำดี” ขนมถ้วยทำทำตื่นแต่ไม่น้อย เพราะสำหรับหญิงสาวแล้วการได้นั่งรถตึกตึกก็ไม่ต่างจากการได้นั่งรถไฟเหาะในสวนสนุกที่ไม่ใช่จะนั่งกันได้ทุกวัน

“รู้อย่างนี้ฉันมากับไอ้ตะโก้ก็ดี คูสิเนี่ย...จะได้เวลางานแล้ว ยังเอาขนมไปให้ไม่ถึงมือลูกค้าเลย ถ้าเค้าไม่พอใจ เลิกเป็นลูกค้าร้านฉัน ขยายฉันเฉงกบาลแตกแน่!” ลูกตาลยังบ่นไม่เลิกขณะที่คนเป็นเพื่อนหัวเราะชอบใจ

อีกทางหนึ่งบนรถของนับหนึ่ง ชายหนุ่มกำลังหัวเราะเกี๊ยากอย่างชอบอกชอบใจที่เล่นละครว่าเป็นคู่ชากับณัฐได้สำเร็จ แต่คนที่ถูกมัดมือชกกลับทำหน้าจ๋ายอย่างไม่พอใจ ปกติเขาก็ถูกมองว่าเป็นพวกเพศที่สามอยู่แล้วที่เลือกเรียนทางด้านเบเกอรี่ ไม่ได้เรียนสถาปัตย์ฯ แบบที่นับหนึ่งเรียน ยิ่งนับหนึ่งมาทำแบบนี้ ยิ่งตอกย้ำภาพนั้นให้ชัดเจนมากขึ้นไปอีก

“ไม่ต้องมาหัวเราะเลยไอ้บ่าหนึ่ง นึกบ่าอะไรขึ้นมา ไปโกหกคุณนิหน่าว่าฉันกับแกเป็นคู่ชากัน” ณัฐถามเสียงแข็ง นับหนึ่งหันมามองหน้าเพื่อนแล้วปล่อยเกี๊ากอีกครั้ง ก่อนจะตอบคำถาม

“ก็ฉันดูที่ทำยายคุณหนูนิหน่านั้น มีท่าทางจะพยายามทอดสะพานให้ฉันนะสิ แกก็รู้ว่าฉันไม่ชอบผู้หญิงแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ก็อย่างว่า...คนมันหน้าตาดีวะ ช่วยไม่ได้”

“เออ...พ่อคนหน้าตาดี พ่อคนมีชาติตระกูล อยากเป็นตุ๊ดเป็นแต่่วักก็เป็นไปคนเดียวสิวะ มาลากฉันไปเกี่ยวข้องกับ”

“เอาน่า...เราคงไม่เจอคุณหนูอะไรนั้นอีกแล้วละ สัญญาว่าคราวหน้าจะไม่เล่นแบบนี้อีกแล้ว...ถ้าไม่จำเป็น” นับหนึ่งยังมีที่ทำงานประจำไม่เลิก ณัฐขำขมคิดว่าจะทำต่อเย็บเพื่อนจนนับหนึ่งร้องโวยวายลั่น ด้วยความไม่ระวังทำให้รถเซไปทางด้านรถตึกตึกที่เล่นสวนมาอีกทาง ดีที่นับหนึ่งหักพวงมาลัยกลับได้ทัน แต่รถตึกตึกของขนมถ้วยกับลูกตาลนี่สิ กลับเบไปเบมาทำท่าจะตก

ข้างทางแหล่งไม่ตกแหล่ง สองสาวเห็นอย่างนั้นก็ร้องวิ๊ดวายด้วยความตกใจ แต่สุดท้ายรถตุ๊กตุ๊กก็ทรงตัวอยู่ได้อย่างสง่างามบนถนนโดยไม่มีใครได้รับอันตราย

“ไอ้บ้าเอ๊ย! ขับรถภาษาอะไรเนี่ย?” ขนมห้วยโวยวายทันที ก่อนจะหันไปมองลูกตุ๊กตาลูกที่กอดกระຈາดใส่ขนมอย่างหวงแหนสุดชีวิต “แกเป็นอะไรไหมยายตาล?”

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอก แต่ถ้าขนมของฉันเป็นอะไร ไอ้บ้าที่ขับรถคันนั้นตายแน่!” ลูกตุ๊กตาบอกพลางหันไปมองรถคันนั้นอย่างไม่พอใจ

“ถึงจะไม่มီးอะไรเสียหายก็เถอะ ยังไงก็ต้องไปคุยกันสักหน่อย ถือว่าขับรถหุรมียี่ห้อจะมาเบียดรถเล็กๆ ได้หรือไง” วิทยาลัยนักเลงในร่างของขนมถ้วยฟู่งปรี๊ดขึ้นทันที หมิงสาวกระโดดลงจากรถตุ๊กตุ๊กตรงมาที่รถเก๋งคันงามที่เปิดไฟเลี้ยวจอดไว้ที่ข้างทาง นับหนึ่งเองที่รู้ตัวว่างานเข้าเสียแล้วจึงตัดสินใจจะลงไปขอโทษคนที่อยู่ในรถตุ๊กตุ๊กคันนั้น เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้เขาเป็นคนผิดเต็มๆ

ทันทีที่เปิดประตูรถ ขนมห้วยก็ยื่นเท้าสะเอวรออยู่แล้ว เมื่อเห็นคู่กรณีกำลังจะเดินลงมา ปากของหมิงสาวก็เริ่มขยับทันทีโดยไม่ทันได้มองว่าผู้ชายตรงหน้าคือคนเดียวกับผู้ชายที่ไปมีเรื่องกันเมื่อเที่ยงวันนั้นเอง

“นี่คุณ... ขับรถยังงี่ไม่ทราบ ถือว่าขับรถใหญ่แล้วจะรังแกรรถเล็กหรือ ฮือไปขับขี่มาหรือเปล่าเนี่ย หรือพอเป็นเจ้าของกรมทางหลวง ถึงขับรถได้หน้าเกลียดมากๆ”

“ขอโทษครับ พอดีเกิดอุบัติเหตุชนิดหน่อย ผมไม่ได้ตั้งใจจะรับคุณเป็นอะไรมากหรือเปล่าครับ?” นับหนึ่งถามด้วยน้ำเสียงจ้อยๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองคู่กรณี และเพียงแค่มองสบตากัน ทั้งสองก็สะดุ้งโหยง ต่างพากันชี้หน้าฝ่ายตรงข้ามอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

“ยายบ้านี้!”

“ไอ้ห้วยโหมย!”

จากที่ท่าที่สุภาพกลับกลายเป็นที่ท่าของศัตรูที่จ้องจะฆ่ากันทันควัน นับหนึ่งมองขนมถ้วยแล้วหัวเราะร่วน ไม่คิดว่าหมิงสาวสุดเร็ดที่ขับมินิคูเปอร์สุดหรูจะมาโดยสารรถตุ๊กตุ๊กอย่างนี้

“เฮ้อเอ๊ย! ผมนึกว่าใคร ว่าไงครับคุณผู้หญิง ไปลิ้มบุญแรรถแล้วถูกโจร

ขโมยมินิคูเปอร์ไปแล้วหรือครับ ถึงได้มาใช้บริการตุ๊กตุ๊กแบบนี้” นับหนึ่งพูดแล้วหัวเราะชอบใจ ขนมห้วยกั๊กฟันกรอดๆ อย่างโมโหแล้วสวนกลับ

“ไ้บ้า! รถฉันยังอยู่ดียะ อย่ามาเปลี่ยนเรื่อง ขับรถอย่างนี้มันน่าจับส่งตำรวจน่ะ”

“เอาสิครับ โทรไปเรียกมาเลย กลั้ว...กลั้ว”

“อย่ามาทำฉันนะ ไม่รู้เธอว่าฉันลูกใคร!” ขนมห้วยเบ่งขึ้นมาทันที เธอเป็นถึงลูกเจ้าของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ชื่อดังของเมืองไทย ลงหนังสือพิมพ์หน้าซุบซิบไฮโซออกจะบ่อย ที่สำคัญเคยมีข่าวเป็นมือที่สามระหว่างนักร้องหนุ่มผู้โด่งดังกับดาราสาวสุดเซ็กซี่เสียด้วย

“ท่าจะไม่ปกตินะคุณเนี่ย ตัวคุณเองยังไม่รู้ว่าตัวเองเป็นลูกใคร แล้วมาถามผม ผมจะรู้ใหม่เนี่ย”

“กรี้ดดดดดดดดดด...!!” ขนมห้วยกรี้ดใส่ ก่อนจะเอากะเป๋าคือของตัวเองพาดใส่หน้าหนึ่งอย่างไม่ยั้ง ขณะที่ชายหนุ่มเอาแขนเป็นโล่กำบังพรางหัวเราะชอบใจ ลูกตาลเห็นว่าท่าจะไม่ดีเลยวางกระจาดขนมไว้บนรถตุ๊กตุ๊กแล้ววิ่งลงมาห้ามศึกของคนทั้งคู่ ก่อนที่จะเกิดอะไรร้ายแรงมากไปกว่านี้

“พอแล้วยายขนมห้วย”

“แต่นายนี่ดำฉันนะ ฉันไม่ยอมหรอก” ขนมห้วยยังโวยวายไม่เลิก แต่พอเห็นสายตาเอาจริงของลูกตาลแล้วเธอก็สงบลงทันที ถ้าสายตาของเพื่อนเป็นแบบนี้ แสดงว่าเธอกำลังโกรธมาก... มากจนน่ากลัว!

“ทำร้ายร่างกายแบบนี้ผมฟ้องคุณได้นะ” นับหนึ่งชูบ้าง ลูกตาลรีบโค้งตัวขอโทษทันทีอย่างรู้สึกผิด

“ขอโทษด้วยนะคะ เพื่อนของฉันใจร้อนไปหน่อย อย่าเอาเรื่องเธอเลยนะคะ”

“ยายตาล! แก่ไปขอโทษหมอนี่ทำไม เขาขับรถเฉี่ยวเราจนเราเกือบตกลงข้างทางนะ” ขนมห้วยท้วงเพื่อนขึ้นมาทันทีวัน แต่ลูกตาลไม่ตอบโต้อะไร เธอเพียงจิกตาใส่ขนมห้วยแล้วหันไปมองหน้าคู่กรณี ก่อนจะก้มตัวขอโทษอีกครั้งที่ขนมห้วยทำกิริยาไม่เหมาะสมกับเขา

“ขอโทษอีกครั้งนะคะ”

“ผมก็ต้องขอโทษคุณเหมือนกันนะครับ ที่ขับรถไม่คึกจนเกือบเฉี่ยว

รถตุ๊กตุ๊กของคุณ ถ้ามีอะไรให้ผมรับใช้ได้ผมก็ยินดีนะครับ” นับหนึ่งกล่าวขอโทษอย่างสุภาพเช่นกัน แต่ไม่วายหันไปทำหน้าที่กวนประสาทใส่ขนมถ้วยที่ยืนทำหน้าที่อยู่ข้างๆ สายตาของหญิงสาวดูดูดันราวกับอยากจะพุ่งตรงเข้าฉีกเนื้อของนับหนึ่งให้เป็นชิ้นๆ

ณัฐที่ดูเหตุการณ์อยู่นานถึงกับอตรนทนไม่ไหว เปิดประตูรถมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงได้ช้านัก แต่แค่เพียงชายหนุ่มได้เห็นหน้าของลูกตลก ความรู้สึกประหลาดก็แล่นเข้าหัวใจอย่างห้ามไม่ทัน

“ไม่มีอะไรเสียหายหรอกค่ะ ยังไงต้องขอโทษคุณแทนยายขนมถ้วยอีกครั้งนะคะ ขอตัวก่อนค่ะ” ว่าแล้วลูกตลกก็ลากขนมถ้วยที่ถล่มดาใส่คู่อริอยู่กลับไปขึ้นรถตุ๊กตุ๊กที่จอดรออยู่ที่นั่น ในขณะที่นับหนึ่งเองก็ทำหน้าที่กวนประสาทใส่หญิงสาวคู่อริ

“ขึ้นรถเถอะ ไม่มีอะไรแล้ว” นับหนึ่งหันมาบอกกับณัฐที่กำลังยืนตาลอยอยู่ข้างๆ แต่ดูเหมือนณัฐจะใจลอยจนไม่รู้สึกรู้ว่าผู้เป็นเพื่อนเอ่ยเรียก นับหนึ่งจึงลงสะกิด ณัฐสะดุ้งตื่นจากภวังค์ทันที “เฮ้ย! เป็นอะไรวะไอ้ณัฐ ทำตาลอยเหมือนคนมีความรัก ไปๆ ขึ้นรถ เดี่ยวเย็นนี้ฉันต้องรีบกลับไปคุยกับป้ากับแม่ให้รู้เรื่อง” พุดจบนับหนึ่งก็เดินขึ้นรถไป ทิ้งให้ณัฐยืนมองควีนสิต้าที่พวยพุ่งออกมาจากท่อไอเสียของรถตุ๊กตุ๊กจนวิ่งหายไปไกลลับตา

ผู้หญิงคนนั้น... เธอเป็นใครกันนะ ?

